

— **Ч**ому ти досі не відкусив моєї голови? — поцікавився я.

— Тому що за це мені поки не заплатили, — як завше огризнувся сер Джуффін Халлі. — Мало в кого нашкребеться стільки грошей, сер Максе, тож доведеться тобі з цим примиритися.

Він нарешті все-таки відірвав погляд від купи самописних табличок і глянув на мене — не сказав би, що зацікавлено, але якась тінь уваги промайнула його обличчям. Уже дещо, бо останні кілька днів шеф Таємного Розшуку займався підготовкою якихось чергових змін у судовій системі. І гадки не маю, що так допікало Джуффіну, але сторонньому спостерігачеві могло б здатися, що в Халлі гострий напад чорної меланхолії, супроводжуваний вишуканою маячнею здебільшого на тему бюрократії.

— Але якщо дуже треба, то давай, — нарешті трохи розслабився Джуффін. — Підставляй свою довбешку, але швиденько. Що ти накоїв?

— Цілу купу дурниць, — похвалився я.

— Коли ж ти устиг? — шеф здавався враженим. — Ще ледь за полудень перейшло!

— Ну, це ж усе не за один день... Потроху назбиралося. Загалом нічогенька вийшла колекція.

Здалося, що Джуффінові знову нудно мене слухати.

— Значить, це вже не актуально, — пробурчав він. — Світ через тебе не завалився, то й добре. Сам гризи свою дурнувату довбешку, не мороч мене. Бачиш — працюю!

Нічого не вдієш, довелося викласти на стіл останній козир.

— Маю при собі цілий глек пречудової камри, вилученої з резиденції Ордену Канабісу за майже драматичних обставин.

Я гелнув на стіл речовий доказ власного злочину.

— От із цього й починав би, — подобрішав мій шеф. — У сера Шурфа чудовий кухар. Подейкують, що за правління Нуфліна бідолашний мусив обходитися без продуктів. Похапцем перетворював на щось умовно їстівне опале листя та пилюку зі шляху.

— Пилюку?!

— Та думаю, що то плітки заздрісників — усміхнувся Джуффін, наливаючи камру собі в кухню. — Насправді, мабуть, кухареві дозволялося використовувати справжню масну земельку з саду. Накопав зраночку зо двоє відер — і готуй, що хочеш.

— Якись жахи ти розповідаєш.

— Про скнарість небіжчика Нуфліна легенди ходили. І здебільшого оце такі. Тобто я маю на увазі, що в них надто вже прикрашено дійсність. Ти ж знаєш, буває така дійсність, що сам чорт не годен зробити її гіршою, ніж є. Утім Нуфліна

зрозуміти можна. Він мусив назбирати грошей на Харумбу*. І дурнем старого не назвеш. Він бо добре знав, що за вхід із нього здеруть як за рідного батька — не з його репутацією було сподіватися на дешевизну. Тепер же його там терпітимуть вічність... До речі, з якого це дива ти силоміць вилучаєш камру в сера Шурфа? Він що, теж зробився скнарою? Виходить, посада Великого Магістра Канабісу й справді стає прокляттям кожного, хто її займе? Зроду не вірив у таку дурню, а тут на тобі!

— Навіть і не сумнівайся, — закивав я. — Страшне прокляття Купароботи звалилося на Магістра. Той бідак із горя став забобонним, як лісовий чаклун, і придбав модний талісман, який зветься «новий секретар». Та, як на мене, від цього стало тільки гірше: тепер увесь його вільний час, тобто всі півгодини на добу, витрачається на те, аби пояснити тому ідіотському пристроєві, що він має робити. Мабуть, краще б Шурфу

* Харумба — місто мертвих в Уандуку. Засноване кілька тисячоліть тому корінними мешканцями цього материка — кеїфаями. Самі кеїфаї живуть так довго, що вважаються практично безсмертними, але їхні нащадки від змішаних шлюбів смертні. Саме для них від початку було зведено Харумбу — місто, за стінами якого небіжчик після спеціального ритуалу може продовжити звичне життя. При цьому його особистість не змінюється, а тілесні відчуття та емоції теж залишаються такими самими, як і були. Вільний вхід у Харумбу відкрито лише прямим нащадкам її хранителів — невеличкому товариству дуже старих кеїфаїв. Решта людей мають дуже незначні шанси на те, щоб потрапити в Харумбу. Дві головні умови — особливі чесноти й величезні гроші. Чимала плата за вхід є справедливою, позаяк хранителі Харумби дарують безсмертя тим, кому надають притулок, але не можуть дозволити гостям міста вільно пересуватися, вони беруть на себе лише зобов'язання протягом базкіечно тривалого часу утримувати їх із максимальним комфортом.

і справді просто стати скнарою. Це я легко пережив би. Платив би йому за зустрічі по годинно, як няньці чи домашньому вчителю. Й усім було б добре. Прийшов, грошики відрахував, а далі сидиш, проводиш дозвілля за приємними розмовами. А головне — решта адептів Канабісу знають: Великий Магістр не лусті теревені править, а поповнює Орденську казну. І ніхто не вдирається у його нещасну голову з лементом: «Усе пропало!» — чи що там вони кричать, коли хочуть завадити керівництву спокійно побайдикувати у приємному товаристві. Сьогодні я через них так і не дізнався, яким чином Умпонська любовна лірика доби Равайорів уплинула на розвиток нового методу ведення бухгалтерських книг у країнах Сутінкового Союзу. Це вразило мене в самісіньке серце. Довелося відібрати у Великого Магістра камру — просто щоб хоч трохи полегшити власні душевні муки. Та я її навіть скуштувати не встиг. Від народження страждаю через власне загострене почуття справедливості. А нині воно мені підказує, що надто жорстко так поводитися з людьми. Особливо, якщо один із цих людей — я.

— Однозначно, — неуважно озвався Джуф-фін. — Але, щиро кажучи, твій вчинок навряд чи розв'яже нову громадянську війну. Тож можеш залишити собі свою голову. Не бачу приводів для її відкушування. Підвів ти мене.

— Гарзд, — зітхнув я. — Не хочеш — не кусай. Спробуй-но примусь такого, як ти. Начальник — що й казати. І якщо вірити щорічному літньому опитуванню читачів «Марноти Ехо», ти, як і раніше, — найнебезпечніша людина в Об'єднаному Королівстві. А я, нещасний, залишаюся десь